

Arrest

nr. 231 005 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, A. B., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren op (...) in Grozny. Na uw geboorte woonde u in Davydenko (Achkhoy Martan). Uw ouders scheidden toen u nog een jonge leeftijd had. U groeide op bij uw moeder. Nadat u uw middelbaar onderwijs vervulde in het jaar 1989 begon u in de bouw te werken.

In het jaar 1992 verhuisde u samen met uw moeder naar Grozny, waar u in de wijk Staropromeslovski woonde. U leerde in Grozny uw huidige vrouw B. K. S. (...) (CGVS (...), O.V. (...)) kennen.

Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-96) streed u mee aan de frontlinie. U trouwde in 1997 met uw vrouw.

Tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog (1999-2010) vervoerde u gewonden naar locaties waar zij verzorgd werden.

Op 28 maart 2000 huwde u officieel met K. B. (...). U kreeg acht kinderen samen met uw vrouw, nl. Kh. (...) (°14/02/2001), R. (...) (°27/09/2003), Z. (...) (°21/03/2005), D. (...) (°12/04/2006), uw enige zoon M. (...) (°01/10/2009), de tweeling Mi. (...) en Ma. (...) (°26/12/2011) en Ka. (...) (°15/06/2014).

In het jaar 2000, tijdens de bombardementen in Grozny, raakte u gewond. In het dorp Jermolovska werd u door uw vrouw verzorgd. Bij een razzia die daar plaatsvond werd u echter meegenomen en gefolterd. Het hoofd van het dorpsbestuur hielp om u vrij te kopen.

Van 2000 tot 2005 woonde u in Davydenko, samen met uw vrouw en moeder. In 2005 verhuisden u en uw vrouw naar Grozny omwille van het werk van uw vrouw. Jullie huurden een woning in de Lermontovstraat. Uw moeder bleef in Davydenko wonen.

In 2007 was u gedurende drie maanden actief op een militaire basis van de rebellen. Ook van november 2009 tot januari 2010 was u op een militaire uitvalsbasis actief. U stond mee in voor de beveiliging van de basis en de omgeving errond. In de periode tussen 2007 en 2009 werkte u in de bouw. Verder had u een eigen bestelwagen, waarmee u bestellingen vervoerde naar verschillende (berg)dorpen.

In augustus 2012 werd u opgepakt door een patrouilledienst van Kadyrov. U werd drie dagen vastgehouden. In deze periode werd u ondervraagd over uw activiteiten met uw bestelwagen – u werd gevraagd naar wie u voedsel in de bergen vervoerde. U werd ervan verdacht met de rebellen samen te werken. Na drie dagen werd u vrijgelaten vanwege een gebrek aan bewijs. Hierna ging u wederom in de bouw werken. In deze periode was u bijna niet thuis.

Eind april 2013 werd u opnieuw opgepakt, deze keer gedurende een week. Tijdens deze periode werd u gefolterd. U werd ervan beschuldigd voedsel te leveren aan de rebellen. Als bewijsmateriaal brachten de veiligheidsdiensten telefoongesprekken aan. U moest verschillende documenten ondertekenen, waaronder een bekentenis en een overeenkomst om samen te werken. Hierna werd u vrijgelaten. Na uw vrijlating verbleef u enige tijd bij uw oom S. (...). Nadien verbleef u enige tijd in een huurappartement (in Staropromoslovski).

U verliet Tsjetsjenië in juni 2013 samen met uw familie. Vanuit Tsjetsjenië reisden jullie naar Moskou met de trein. Van daaruit vertrokken jullie naar Wit-Rusland. Na drie dagen lukte het jullie om de Poolse grens over te steken.

U en uw familie dienden voor een eerste maal een verzoek tot internationale bescherming in in Polen op 30 juni 2013. Hierna reisden jullie verder naar Duitsland, waar jullie eveneens een verzoek tot internationale bescherming indienden op 4 juli 2013. Op 29 januari 2014 werden jullie echter naar Polen gerepatriëerd in het kader van de Dublin procedure. De behandeling van jullie verzoek tot internationale bescherming werd in Polen verder gezet. Op 23 februari 2015 werd in Polen de beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep. De Raad voor Vluchtelingen zaken bekrachtigde deze beslissing op 15 mei 2015. De Provinciale Administratieve Rechtbank te Warschau verklaarde op 31 maart 2016 uw klacht tegen de beslissing van de Raad voor Vluchtelingen zaken onontvankelijk. Na een cassatieklacht van de Pleitbezorger van Kinderrechten tegen het vonnis van de Provinciale Administratieve Rechtbank te Warschau van 31 maart 2016, trok de Hoge Administratieve Rechtbank het betwiste vonnis in op 22 juni 2017, net als de beslissing van de Raad voor Vluchtelingen zaken van 15 mei 2015 betreffende de toestemming voor getolereerd verblijf. Ze verklaarde het resterende gedeelte van de klacht niet ontvankelijk.

Op 16 juni 2015 dienden jullie voor de tweede maal een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten. Er werd een beslissing tot niet ontvankelijkheid genomen. U ging opnieuw tegen deze beslissing in beroep. Dit beroep werd verworpen op 22 maart 2017.

Op 22 september 2015 dienden u, uw vrouw en kinderen voor de derde maal een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten. De beslissing werd op 21 april 2017 niet ontvankelijk verklaard.

U en uw familie verlieten Polen en reisden naar België, waar jullie op 4 mei 2017 toekwamen. Op 9 mei 2017 vroegen u en uw familie asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Uw moeder en de familie van uw vrouw wonen momenteel nog steeds in Tsjetsjenië, meer bepaald in Grozny en in Davydenko. Na uw vertrek bleven verschillende personen langskomen bij uw moeder in Davydenko om naar u te vragen. De laatste keer dat dit gebeurde was in november of december 2017.

Aangezien jullie in het verleden eerst een asielaanvraag in Polen indienden, kregen u en uw gezin in het kader van de Dublinprocedure aanvankelijk een beslissing 26quater van de DVZ (weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten). Op 6 december 2017 werd een poging ondernomen om u en uw gezin vanuit het centrum van Jodoigne naar de luchthaven te brengen. Aangezien één van uw dochters op dat moment niet in het centrum verbleef, maar bij een vriendin, besliste de ambtenaren om uw gezin te splitsen. Uw vrouw werd achtergelaten in het centrum om op uw dochter te wachten. U en

de zeven andere kinderen werden naar de luchthaven gebracht, waarbij de federale politie erg gewelddadig optrad tegen u. Uiteindelijk werd jullie vlucht naar Polen geannuleerd omdat niet uw hele familie aanwezig was. Hierna werd door de DVZ beslist om uw verzoek in België te behandelen.

Ter staving van jullie asielaanvraag legde u verschillende documenten neer: uw badge en de badge van uw vrouw van het opvangcentrum in Polen, een tijdelijke verblijfsvergunning in Polen op naam van u en uw vrouw, twee foto's waarop u te zien bent terwijl u deelneemt aan een protestactie in Polen, een attest van B. B. (...) die stelt dat u een actieve aanhanger bent van de onafhankelijkheid van de republiek Itsjkeria, een attest van het hoofd van de vertegenwoordiging van de Tsjetsjeense diaspora in Polen die bevestigt dat u deelnam aan de eerste Tsjetsjeense oorlog en dat u daardoor problemen kreeg in 2013, een attest van het Comité voor bescherming van mensenrechten 'MIR', dat bevestigt dat u en uw vrouw in 2012 en 2013 problemen kregen met de Russische speciale diensten. 8 medische attesten op uw naam, 3 medische attesten op naam van uw vrouw en 7 medische attesten op naam van uw dochter. Uw advocaat stuurde per mail op 24 mei 2018 eveneens nog een brief door met in bijlage een medisch attest op naam van u en op naam van uw vrouw opgesteld in Polen. Jullie legden eveneens jullie attest van de cursus maatschappelijke integratie voor en twee certificaten van de modules Nederlands die u volgde.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de verschillende medische attesten die u voorlegt blijkt dat u op regelmatige basis wordt opgevolgd door een psychiater en een psycholoog. In deze attesten wordt gesteld dat u concentratiestoornissen en nachtmerries zou hebben, slapeloos en moe zou zijn, snel geïrriteerd zou raken,... Er wordt gesteld dat de symptomen gezien hun ernst en duur het gevolg kunnen zijn van traumatische gebeurtenissen die u hebt meegemaakt in Tsjetsjenië. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaatgeneraal, en werd het persoonlijk onderhoud gevoerd met een protection officer met expertise in het interviewen van kwetsbare personen. In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van beide gehoren op het CGVS. In tegendeel, u slaagde erin gedurende beide gehoren omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw relaas. Op geen enkel moment bleek tijdens de gehoren dat uw psychologische toestand u verhinderde om uw verhaal te kunnen vertellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Tsjetsjenië vreest u door de Tsjetsjeense of Russische autoriteiten te worden opgepakt. U werd reeds tweemaal eerder gearresteerd in 2012 en 2013. U werd er toen van beschuldigd voedsel naar de rebellen in de bergen te brengen.

U verklaart in het verleden, tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, actief te hebben deelgenomen aan de strijd. In de periode van de tweede Tsjetsjeense oorlog verklaarde u gewonden te hebben vervoerd en voedsel naar de strijders te hebben gebracht. In 2007 en 2009 zou u, telkens voor enkele maanden, mee hebben geholpen een basis in de bergen te beveiligen.

Om te beginnen kan u niet aannemelijk maken dat u een actieve rol speelde bij de Tsjetsjeense oorlogen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op de DVZ dat u zowel bij de eerste als de tweede oorlog in Tsjetsjenië actief deelnam aan het verzet tegen het Russische leger. U verklaarde: "Vanaf 2010 vocht ik niet meer, maar steunde ik verzetsstrijders door hen medicijnen, voeding, transport en onderdak te verlenen." (CGVS vragenlijst A. (...) nr. 3.5). Uit deze verklaringen kan worden afgeleid dat u tot en met 2010 meedeed aan de strijd die plaatsvond tijdens de twee Tsjetsjeense oorlogen. Ook uw vrouw verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ dat u 'destijds actief deelnam aan het verzet' en dat u 'vanaf 2010 meer thuis bleef en terugkeerde naar het gezin om een normaal leven te leiden' (CGVS vragenlijst K. (...) nr. 3.5). Hieruit kan opnieuw worden afgeleid dat u tot en met 2010 actief deelnam aan het verzet, om daarna uw activiteiten te beperken. Tijdens uw gehoor op het CGVS daarentegen, verklaarde u dat u na de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) zelf niet meer hebt gestreden. U verklaarde tussen het jaar 2000 en het jaar 2007 niet meer actief te hebben deelgenomen aan activiteiten van de rebellenbeweging (CGVS A. (...) I p. 9). In 2007 en in 2009 zou u geholpen hebben bij de beveiliging van een militaire basis in de bergen, maar dit telkens slechts voor 3 maand. Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS geconfronteerd werd met de verklaringen die u aflegde op de DVZ – nl. dat u pas in 2010 zou zijn opgehouden met vechten – legde u uit dat deze verklaring klopte met uw andere verklaringen in die zin dat u vanaf 2010 niet meer actief deelnam aan het verzet (CGVS A. (...) I p. 22). Deze uitleg volstaat niet. Uit de verklaringen die u en uw vrouw aflegden op de DVZ kan immers afgeleid worden dat u tot en met 2010 een strijder zou zijn geweest. De bijkomende verklaringen die u

aflegt op het CGVS komen dan ook ongeloofwaardig over als een poging om de vastgestelde tegenstrijdigheid post factum te verklaren. Het simpelweg stellen dat uw uitspraak op de DVZ enkel ging over een actieve deelname aan activiteiten voor/met de rebellen en niet ging over uw deelname aan de strijd, verandert hier niets aan. Uw inconsistente verklaringen laten dan ook veel onduidelijkheid over uw precieze rol bij de twee Tsjetsjeense oorlogen en later. Er kan dan ook niet zomaar voor waar aangenomen worden dat u een actieve rol heeft gespeeld tijdens de Tsjetsjeense oorlogen, noch dat u omwille van uw deelname hieraan een vrees voor vervolging zou dienen te lopen.

Verder verklaarde u dat u in 2012 en 2013 werd opgepakt. U werd ervan verdacht met de rebellen samen te werken. De inconsistente verklaringen die u en uw vrouw telkens aflegden over de periode na uw vrijlating in 2012 en in 2013 doen echter afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas en meer bepaald van de situatie zoals die door u werd geschetst, nl. dat u werd opgepakt op verdenking van het verlenen van steun aan de rebellen en dat u na uw vrijlating telkens ondergedoken moest leven uit schrik voor uw leven.

Zo legden u en uw vrouw inconsistente verklaringen af omtrent uw verblijfplaats(en) na uw vrijlating in 2012. U verklaarde dat u onmiddellijk na uw vrijlating in 2012 ongeveer twee weken lang thuis bleef. In de periode hierna zou u zelden thuis zijn gebleven, gezien u werkte in de bouwsector en u meestal verbleef op de plaats waar u tewerk gesteld was. Gevraagd te verduidelijken hoe vaak u dan thuis kwam, vertelde u dat u éénmaal per week thuis kwam voor het weekend. U verklaarde dat als er geen werk in de bouw was, u ook voor langere periodes zoals een maand thuis bleef. U paste echter onmiddellijk uw verklaringen aan en vertelde dat u geen maand, maar twee of drie weken thuis was en dat het niet zo was dat u twee weken aan één stuk thuis bleef zitten. U verklaarde dat u éénmalig voor één of twee dagen thuis bleef in het weekend. Wanneer u nogmaals gevraagd werd of u na de vrijlating in 2012 thuis sliep, herhaalde u dat het gebeurde dat, indien u geen werk in de bouw had, u gedurende één of twee weken thuis bleef (CGVS A. (...) I p. 17, 18). U verklaarde eveneens dat u soms bij familieleden, naasten, of kennissen verbleef indien u niet in het oog wou springen (CGVS A. (...) I p. 17, 18). Uit uw verklaringen kan dan ook afgeleid worden dat u na uw vrijlating in 2012 nog zowel weekends thuis doorbracht als langere periodes van één a twee weken, wanneer u geen werk had in de bouw. Uw vrouw legde hierover echter andere verklaringen af. Zij verklaarde dat u onmiddellijk na uw vrijlating ongeveer een week thuis bleef. Gevraagd hoe vaak u naar huis kwam in de periode daarna, antwoordde zij te denken dat u hierna niet meer thuis overnachtte, gezien u in deze periode bang was thuis te blijven. Gevraagd hoe vaak u volgens haar langs kwam, antwoordde zij dat dit verschillend was, soms om de twee of drie weken afhankelijk van hoe het lukte. Gevraagd hoe lang u thuis bleef indien u dan kwam, verklaarde zij: "Een aantal uren dan. Ik kan er niet opkomen." (CGVS K. (...) I p. 8). Volgens haar versie van de feiten, zou u na uw vrijlating in 2012 (buiten de eerste week) niet meer thuis hebben overnacht en zou u telkens maar voor een paar uur thuis zijn gebleven. Er kan echter wel van jullie verwacht worden dat jullie over dit moment consistente verklaringen zouden afleggen. Gezien het hier gaat over een langdurige periode waarin u en uw vrouw elkaar op onregelmatige basis zagen, waarin u zegt dat u geviseerd werd en niet te veel aandacht wou trekken door te veel thuis te blijven, kan dan ook verwacht worden dat jullie consistente verklaringen zouden afleggen omtrent de momenten waarop u thuis was. Het feit dat u en uw vrouw hier niet in slagen doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Ook over de periode vlak na uw aanhouding en na uw vrijlating in 2013 legden u en uw vrouw inconsistente verklaringen af.

Zo legden u en uw vrouw inconsistente verklaringen af omtrent het ogenblik waarop zij na uw aanhouding naar haar moeder verhuisde. U verklaarde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u na uw vrijlating niet meer naar huis ging, gezien uw vrouw en kinderen er ook niet meer waren. Uw vrouw zou samen met de kinderen naar haar moeder zijn gegaan. Gevraagd wanneer precies uw vrouw naar haar moeder verhuisde, verklaarde u: "Na de 7de, toen ik overgebracht werd naar het appartement. En daarna vertrok ik, dus de 8ste." (CGVS A. (...) I p. 20). Uit deze verklaringen blijkt dat uw vrouw naar haar moeder verhuisde nadat u reeds was vrijgelaten. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS legde u echter andere verklaringen af. U verklaarde dat uw vrouw naar haar moeder vertrok toen u werd meegenomen en daar twee of drie dagen verbleef, maar dat zij tot aan jullie vertrek in jullie huis in de Leninskywijk in de Lermontovastraat heeft gewoond terwijl uw en haar moeder afwisselend bij haar en de kinderen kwamen verbleven (CGVS A. (...) II p. 8). Uw vrouw legde echter andere verklaringen af. Zij verklaarde tijdens haar eerste gehoor dat zij naar haar moeder verhuisde de dag van uw aanhouding (CGVS K. (...) I p. 8). Tijdens haar tweede gehoor op het CGVS verklaarde zij dat zij pas na uw vrijlating naar haar oom verhuisde. Zij vertelde immers: "Ik was thuis enkel op momenten dat ik thuis iets nodig had. U heeft gezegd na zijn arrestatie, maar (ik verhuisde) niet na zijn arrestatie, nadat hij bij zijn oom woonde. Toen hij aangehouden was, toen ik geen nieuws had over hem, was ik nog thuis. Ik ben pas gegaan, vertrokken, toen we wisten dat hij in leven was, niet gezond, maar in leven" (CGVS K. (...) II p. 5-6). Er dient dan ook opgemerkt te worden dat jullie ten minste drie verschillende versies vertellen van

wat er gebeurd zou zijn na uw aanhouding. Geconfronteerd met de inconsistenties tussen uw en haar verklaringen, stelde uw vrouw dat u de vraag misschien niet goed had begrepen (CGVS K. (...) I p. 10). Deze uitleg volstaat niet. Niets wijst er immers op dat u de vraag verkeerd zou hebben begrepen. Verder gaf u op het einde van uw gehoor aan de tolk en de vragen te hebben begrepen (CGVS A. (...) I p. 22). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat jullie inconsistente verklaringen afleggen over de verblijfplaatsen van uw vrouw na uw aanhouding. Het feit dat jullie hier inconsistente verklaringen over afleggen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Verder legden u en uw vrouw inconsistente verklaringen af omtrent de plaats waar u verbleef na uw vrijlating in 2013, de periode dat u daar verbleef en het aantal keer dat jullie elkaar zagen na uw vrijlating. Zo verklaarde u dat u na uw vrijlating onmiddellijk naar uw oom S. (...) ging. U zou daar twee dagen zijn geweest, tot u door uw familie naar een ander appartement werd overgebracht. U zou uw vrouw éénmaal hebben gezien toen u bij uw oom verbleef – u verklaarde immers dat u de 6de dag werd vrijgelaten, dat u de 7de dag uw vrouw terugzag en dat u de dag daarna verhuisde. U zou uw vrouw tweemaal hebben gezien toen u op het appartement verbleef (CGVS A. (...) I p. 19-20, CGVS A. (...) II p. 8). Uw vrouw legde echter andere verklaringen af tijdens haar eerste gehoor. Zij verklaarde dat zij door uw ooms werd gecontacteerd die haar vertelden dat u was vrijgelaten. Uw oom S. (...) kwam bij haar langs en bracht haar naar u toe. U zou op dat moment verblijven bij uw oom Su. (...), die elders woonde dan uw oom S. (...) (CGVS K. (...) I p. 6-7). U zou verschillende weken bij oom Su. (...) hebben doorgebracht vooraleer u naar het appartement verhuisde. Zij bezocht u in die periode om de dag of om de twee dagen om u te verzorgen (CGVS K. (...) I p. 6). Volgens de versie van uw vrouw, zou u dan ook bij uw oom Su. (...) in plaats van bij S. (...) hebben verbleven, zou u daar enkele weken hebben verbleven in plaats van twee dagen, en zou zij u daar meerdere keren hebben ontmoet. Deze versie stemt niet overeen met de uwe. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde uw vrouw dat zij de laatste tijd last heeft van geheugenproblemen en zich niet alles goed kan herinneren (CGVS K. (...) I p. 10). Deze uitleg volstaat niet. Hoewel er in de medische attest voorgelegd door uw vrouw, gesuggereerd wordt dat zij omwille van concentratieproblemen en desoriëntatie in ruimte en tijd niet in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen, dient opgemerkt te worden dat uw vrouw er op verschillende momenten tijdens beide gehoren op het CGVS wél in slaagde om gedetailleerde verklaringen (met vernoeming van jaartallen) af te leggen, bijvoorbeeld over haar verschillende woonplaatsen, haar werk en opleiding, de ingrijpende gebeurtenis van jullie poging tot verwijdering van het grondgebied in België,... (CGVS K. (...) I p. 3, CGVS K. (...) II p. 3, 6). Verder dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde tegenstrijdigheid geen detail betreft, maar een kernelement uit haar relaas, meer bepaald, hoe zij de laatste periode voor jullie vertrek uit Tsjetsjenië heeft beleefd, waar en wanneer en hoe vaak ze u terugzag. Het feit dat jullie inconsistente verklaringen afleggen omtrent de periode na uw vrijlating en meer bepaald omtrent de duur van de periode waarin u bij uw oom verbleef en het aantal keer dat jullie elkaar hier zagen doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Verder is het opmerkelijk dat uw vrouw slechts vage verklaringen kan afleggen over uw vrijlating in 2013. Zo verklaart zij niet te weten op welk moment van de dag u werd vrijgelaten, noch of zij u terugzag op de dag van uw vrijlating of slechts enkele dagen later. Zij wist evenmin hoe lang u reeds bij uw oom verbleef op het moment dat zij u daar zag (CGVS K. (...) I p. 6, 7). Het feit dat zij hier slechts zulke vage verklaringen over aflegde, terwijl jullie achteraf wel degelijk de tijd hadden om hier met elkaar over te spreken, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Noch uw verklaringen over de periode na uw vrijlating in 2012, noch uw verklaringen over de periode na uw vrijlating in 2013 kunnen overtuigen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de situatie zoals ze door u werd omschreven - nl. dat u in 2012 en 2013 werd opgepakt omdat u er op dat moment van werd verdacht hulp te leveren aan de rebellen, en dat u omwille van deze arrestaties een ondergedoken leven diende te leiden – waar zou zijn.

Deze vaststellingen worden bevestigd door de informatie die het CGVS werd toegestuurd door de Poolse asielinstanties. Daar werd uw immers een andere versie van uw asielrelaas genoteerd. In de documenten van de Poolse asielinstanties staat te lezen dat u tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog meevocht. Tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog zou u niet meer hebben gestreden, noch zou u strijders hebben geholpen. U zou drie keer zijn meegenomen geweest door Russen tijdens zuiveringsoperaties tussen 2000 en 2005. U werd in 2005 één keer en in 2007 twee keer door plaatselijke functionarissen vastgehouden. In februari 2013 werd u opgeroepen door de ROVD voor gehoor. Men beschuldigde u ervan contacten te hebben met vrienden die strijders waren. U ontkende de beschuldigingen en weigerde samenwerking. 's Nachts werd u van thuis uit meegenomen, geblinddoekt. Zij sloegen u en dwongen u om documenten te ondertekenen. U verloor het bewustzijn en werd wakker in het ziekenhuis, waar u twee dagen verbleef. Uw verwanten brachten u hierna naar huis (cf. diverse stukken uit Pools asioldossier, toegevoegd aan uw administratief dossier). Dit relaas is echter op vele punten tegenstrijdig met het relaas dat u op het CGVS vertelde. Zo bleek uit de

verklaringen die u op het CGVS aflegde immers dat u in totaal drie keer werd opgepakt, nl. één keer in 2000, één keer in 2012 en één keer in 2013 (CGVS A. (...) II p. 10), terwijl u volgens de verklaringen die u aflegde in Polen zes keer zou opgepakt zijn geweest tussen 2000 en 2007 en één keer in 2013. Verder waren uw verklaringen omtrent de arrestatie van 2013 en de context hiervan tegenstrijdig. Zo verklaarde u in Polen dat u in februari 2013 door de ROVD werd opgeroepen voor gehoor, terwijl u op het CGVS stellig ontkende opgeroepen te zijn geweest ter ondervraging. U zou evenmin enige oproepingsbrief hebben gekregen (CGVS A. (...) II p. 10). Verder verklaarde u in Polen dat u weigerde documenten te ondertekenen, dat u door de slagen het bewustzijn verloor en weer bij uw positieven kwam in het ziekenhuis, waar u twee dagen verbleef. Op het CGVS verklaarde u echter meermaals dat u documenten ondertekende. U verklaarde ook dat u daarna naar een buitenwijk van Grozny werd gebracht en vrijgelaten, waarna u zelf een auto tegenhield. U vroeg de chauffeur om u naar uw nonkel te brengen. Nadat u bij uw oom aankwam, werd u naar het ziekenhuis gebracht en daar onderzocht. Zij wilden u hospitaliseren, maar u en uw oom weigerden dit omdat jullie schrik hadden dat er ook in het ziekenhuis iets kon gebeuren (CGVS A. (...) II p. 6, 7, 10). Deze verklaringen zijn op geen enkele manier te rijmen met de verklaringen die u in Polen aflegde.

Toen u werd gevraagd wat u in Polen tijdens uw asielaanvraag vertelde, antwoordde u dat u daar hetzelfde had gezegd. Gevraagd of u in Polen bepaalde gebeurtenissen wel of niet vermeldde, of misschien anders had voorgesteld, verklaarde u dat u niet alles had kunnen vertellen en dat degene die het interview afnam ook degene was die uw verklaringen vertaalde. Er zouden bepaalde fouten zijn gebeurd (CGVS A. (...) II, p. 12). Deze uitleg volstaat echter niet voor het verklaren van opgemerkte discrepanties. Gevraagd immers wat deze fouten dan betroffen verklaarde u dat uw gedachtegang oppervlakkig werd genoteerd. Er zou genoteerd zijn geweest dat er geen concrete bedreiging was indien u in uw land van herkomst bleef, en dit zou incorrect zijn. In het arrest van de Raad voor Vluchtelingen van 15 mei 2015 werd uw geloofwaardigheid met betreffende de redenen voor uw migratie naar Polen aangehaald. De Raad was van oordeel dat de belangrijkste redenen voor uw vertrek uit de Russische Federatie financiële en medische redenen waren. Gevraagd echter of u in Polen over dezelfde incidenten had verteld en of deze zaken dan correct werden vertaald bleef uw antwoord vaag. U antwoordde: "Ja, dat ik was meegenomen en gedwongen te ondertekenen, ik weet niet, misschien vond hij dat nodig om zo te formuleren dat er geen bedreiging was voor mijn gezin en voor mij, ik was verbaasd dat het zonder tolk was. Ik had kunnen weigeren en kunnen vragen om een tolk aan te stellen, maar het was niet echt zuiver die vertaling, hij was zelf een Pool en sprak niet zo goed" Toen u werd voorgelegd dat er in de beslissing van Polen enkele zaken niet overeenkwamen met het verhaal zoals u dat aan het CGVS had verteld en u werd gevraagd of u enig idee had waarover het ging, bleef u een antwoord op de vraag schuldig. U kon slechts verklaren dat u had verteld wat u ook hier zei, nl. dat u gevaar liep, dat u meegenomen werd en dat u gedwongen werd (CGVS A. (...) II p. 12). Deze verklaring volstaat niet. Indien er daadwerkelijk fouten waren gebeurd in Polen bij de weergave van uw verhaal en u vervolgens een weigeringsbeslissing zou hebben gekregen, kan van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van deze fouten (gelet op het feit dat u in beroep ging tegen de beslissingen en meerdere malen asiel vroeg in Polen) en deze zelf zou kunnen aankaarten. Het feit dat u hier echter niet in slaagt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde verklaringen omtrent problemen met de tolk. De stelling dat er fouten gebeurd waren in Polen vormt dan ook geen verschoning voor het bestaan van opgemerkte inconsistenties. Daarenboven zijn de vastgestelde tegenstrijdigheden omwille van hun hoeveelheid en aard niet simpelweg te verklaren door een slechte vertaling. Er dient immers opgemerkt te worden dat u tijdens uw gehoor in Polen uitgebreid vertelde over de verschillende keren dat u werd vastgehouden tussen 2000 en 2005 en tussen 2005 en 2013. Verder legde u omstandige verklaringen af over de ondervraging van de ROVD, die plaatsvond alvorens uw arrestatie. Meer zelfs, u vertelde later tijdens het gehoor dat u zowel van uw oproeping voor gehoor door de ROVD als van uw hospitalisatie in het ziekenhuis tijdens uw asielpprocedure in Duitsland documenten had voorgelegd. Het lijkt dan ook niet geloofwaardig dat dergelijke verklaringen allemaal verkeerd begrepen en vertaald zouden zijn geweest. Tot slot dient opgemerkt te worden dat er in het arrest van 15 mei 2015 van de Raad voor Vluchtelingen van de Republiek Polen ook verwezen wordt naar uw verzoekschrift. Nergens werd echter genoteerd dat u melding gemaakt zou hebben van enige problemen met de vertaling, wat immers wel verwacht kan worden indien er daadwerkelijk zulke ernstige fouten gebeurd waren bij het neerschrijven van uw verklaringen (zie protocol van verhoor van B. A. (...) – 19/08/2014). Omwille van deze redenen kan er dan ook geen rekening gehouden worden met uw verklaring dat de vastgestelde inconsistenties te wijten zouden zijn aan problemen met de vertaler. Deze talrijke en bijzonder frapante tegenstrijdigheden tussen uw asielrelaas en Polen en uw asielrelaas in België doen dan ook in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U verklaarde verder dat u in Polen enige tijd actief bent geweest voor de organisatie "Tsjetsjeense diaspora gemeenschap" onder leiding van I. S. (...). U zou deelgenomen hebben aan een bijeenkomst

in 2015 waarop I. (...) en As. D. (...) spraken over politieke kwesties in Tsjetsjenië. Op deze bijeenkomst waren enkele vertegenwoordigers langs Poolse kant en één persoon van de Europese Unie aanwezig. Samen met nog 10 andere Tsjetsjenen legde u een getuigenis af over wat u overkomen was in Tsjetsjenië. U verklaarde dat deze bijeenkomst confidentieel gebeurde, de getuigen die spraken werden niet gefilmd. Op 23 februari 2016 nam u samen met nog een 30-tal anderen deel aan een protestactie voor de Russische ambassade om de deportatie van de Tsjetsjenen in 1944 te herdenken en om de huidige situatie in Tsjetsjenië onder aandacht te brengen. Op deze betoging kwam geen reactie. Deze twee acties bleven zonder enige gevolgen voor u. U verklaarde verder niet te weten of de Russische of Tsjetsjeense autoriteiten op de hoogte waren van uw deelname aan deze activiteiten. Sinds uw komst naar België bent u bovendien niet meer politiek actief geweest, noch blijkt uit uw verklaringen een sterke wil om zich politiek te engageren (CGVS A. (...) II p. 3-6, 11). U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u omwille van uw bijdrage aan deze twee evenementen in de toekomst bij terugkeer naar Tsjetsjenië door de autoriteiten gevisieerd zou worden.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat dan ook niet toe te concluderen dat u in Tsjetsjenië actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

U en uw vrouw haalden nog verschillende zaken aan in verband met een vrees bij terugkeer voor jullie kinderen. Uzelf verklaarde dat u voor uw oudste dochters vreesde dat zij bij terugkeer naar Tsjetsjenië meegenomen en uitgehuwelijkt zouden worden zonder jullie toestemming. Gevraagd waarom u dit vreesde, verklaarde u dat deze zaken nu gebeuren in Tsjetsjenië, vb. door de omgeving van Kadyrov. U vertelde dat indien het meisje niet akkoord gaat met het huwelijk, de hele familie bedreigd wordt. Gevraagd of er nog redenen waren waarom u dacht dat uw dochters dit zou overkomen, vertelde u dat indien u zou terug keren dit voor u een snelle dood zou betekenen en uw dochters zeker wraak zouden willen nemen omwille van u. Los van het feit dat dit niet bepaald een antwoord is op de vraag die u werd gesteld, dient erop gewezen te worden dat deze verklaringen uitgaan van speculaties en veronderstellingen die op geen enkele manier voor waar kunnen worden aangenomen. Wederom gevraagd of er dan concrete elementen zijn waarom u vreest dat uw dochters zullen worden meegenomen verklaarde u: "Concreet dat weet je pas het moment dat het gebeurt, dat kan ik niet (zeggen), maar ik kan wel met overtuiging zeggen dat als mijn dood gebeurt of de dood van mijn vrouw, mijn dochters of zonen zich nooit zomaar bij zullen neerleggen" (CGVS A. (...) II p. 10-11). Wederom dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen gestoeld zijn op blote beweringen. Daarenboven kan u, zoals reeds eerder werd beargumenteerd, niet aantonen dat u of uw familie bij terugkeer naar Tsjetsjenië door de autoriteiten gevisieerd zal worden. U brengt dan ook geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat uw dochters bij terugkeer naar Tsjetsjenië het slachtoffer zouden worden van bruidkidnapping. Wanneer uw vrouw gevraagd werd naar haar vrees voor de kinderen bij terugkeer, vertelde zij dat zij vreesde dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië iets zou overkomen, waardoor zij problemen zou krijgen met uw familie. Ze verklaarde dat de kinderen het niet zouden overleven indien zij niet bij haar konden zijn. Verder verklaarde ze dat de kinderen wiens vader gevisieerd werd in het verleden nooit met rust gelaten zullen worden (CGVS K. (...) II p. 4). Wederom dient opgemerkt te worden dat deze verklaringen uitgaan van veronderstellingen en speculaties. Gezien jullie niet kunnen aantonen dat jullie in het verleden door de Tsjetsjeense overheid werden gevisieerd, ken evenmin geloof geacht worden aan het toekomstbeeld dat jullie voor de kinderen schetsen in Tsjetsjenië.

Uw vrouw verklaarde tevens dat de kinderen in shock zijn omwille van de behandeling die jullie als gezin ondergingen in het kader van de Dublinprocedure in België, meer bepaald een poging om (een deel van) het gezin te repatriëren waarbij de politie zeer brutaal zou hebben opgetreden. Wanneer uw vrouw werd gevraagd welke invloed dit zou hebben op jullie bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, verklaarde zij dat jullie situatie in Tsjetsjenië onzeker is en het moeilijk was te zeggen of jullie daar zouden kunnen overleven of zouden verdwijnen (CGVS K. (...) I p. 10). Zoals reeds eerder werd beargumenteerd kunnen jullie echter niet aannemelijk maken in de toekomst problemen in Tsjetsjenië te hebben. Uit deze verklaringen kan dan ook niet afgeleid worden dat deze poging tot repatriëring naar Polen als gevolg heeft gehad dat een terugkeer naar Tsjetsjenië als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Jullie legden eveneens 5 medische attesten voor uitgereikt door klinisch psychologe N. K. K. (...) met betrekking tot uw meerderjarige dochter Kh. (...) (°14/02/2001). Uit deze documenten, blijkt dat uw dochter symptomen van PTSD zou hebben, concentratiestoornissen en angsten zou hebben en aan automutilatie zou doen. Er wordt in deze attesten eveneens gesproken over 'interne dialogen en bizarre visies'. In deze attesten wordt eveneens beschreven hoe uw dochter reeds meerdere malen het bewustzijn verloor en hierna telkens last had van misselijkheid, hoofdpijn en vermoeidheid. Een attest, opgemaakt op 14/05/2019 stelt dat de poging tot repatriëring naar Polen een verergering van de psychische toestand van uw dochter veroorzaakte. Het attest stelt eveneens dat uw dochter een

kwetsbaar profiel heeft omwille van haar symptomatologie. Een psychologische opvolging van uw dochter zou noodzakelijk zijn. In een attest opgesteld door een psychiater in september 2017, wordt beschreven welke medicatie uw dochter op dat moment voorgeschreven kreeg. Er dient echter vastgesteld te worden dat, wanneer jullie gevraagd werden naar de problemen van uw dochter, jullie vooral de nadruk legde op de fysieke klachten van uw dochter. Zo vertelde uw vrouw dat uw dochter flauw valt en dat zij last heeft van zware hoofdpijn. Onderzoeken zouden niets vinden, zouden de symptomen tot nu toe enkel terug brengen op stress (CGVS K. (...) II p. 3, CGVS A. (...) II p. 11). Nergens uit deze attesten blijkt daarenboven wat er aan de oorzaak van de (psychische) problemen van uw dochter ligt. Jullie zelf verklaarden dat de situatie in België is ontstaan en dat zij de eerste aanval kreeg in het centrum in Aarlen, toen er bij jullie reeds ongerustheid en stress was in verband met een mogelijke terugkeer naar Polen in het kader van Dublin (CGVS A. (...) II p. 11, CGVS K. (...) II p. 3-4). Gevraagd naar een vrees bij terugkeer voor uw kinderen, haalden jullie de medische toestand van uw dochter niet aan (CGVS K. (...) II p. 4, CGVS A. (...) II p. 10-11).

Wat betreft de beoordeling van de louter medische elementen dient te worden verwezen naar de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan de Minister of zijn gemachtigde.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor.

De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. De badge van het opvangcentrum in Polen op naam van u en uw vrouw en de tijdelijke verblijfskaart van u en uw vrouw in Polen tonen slechts aan dat u in Polen verbleef en daar een verzoek tot internationale bescherming indiende. U legde eveneens twee foto's voor van uw deelname aan een demonstratie in Polen. Zoals reeds eerder werd beargumenteerd kan u echter niet aannemelijk maken dat u omwille van uw deelname aan deze demonstratie bij terugkeer naar de Russische federatie problemen zou kennen (cfr. supra).

Verder legde u nog drie attesten voor, die zouden aantonen dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië in gevaar bent. Eén van deze attesten werd uitgereikt op 22/06/2015 door Beloyev Balaudin, volgens u een lid van het parlement van Tsjetsjenië dat momenteel in ballingschap is (CGVS A. (...) I p. 11). In dit attest verzoekt Beloyev u politieke bescherming toe te kennen, vanwege de vervolgingen door de Russische autoriteiten en de speciale eenheden. Er wordt gesteld dat u actief was bij het verdedigen van uw land tegen de Russische bezetters en dat u een actieve aanhanger van de onafhankelijkheid van de Tsjetsjeense republiek Itsjkeria was. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat de informatie in dit attest zeer summier en oppervlakkig is. Zo wordt niet gespecificeerd op welke manier u actief zou zijn geweest voor de onafhankelijkheid van uw land, noch waaruit kan worden afgeleid dat

u een actieve aanhanger bent van de Republiek Itsjkeria. Het is evenmin duidelijk op welke bronnen dit attest werd gebaseerd. Bovendien dient echter opgemerkt te worden dat u er niet bent in geslaagd duidelijke verklaringen af te leggen omtrent uw rol tijdens de Tsjetsjeens oorlogen, waardoor uw engagement in twijfel kan getrokken worden. U legde evenmin geloofwaardige verklaringen af over de vervolgingsfeiten die u onderging, noch konden uw verklaringen omtrent de politieke acties waaraan u deelnam na uw vertrek uit Tsjetsjenië overtuigen (cfr. supra). Dit attest vermag dan ook niet uw gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

U legde eveneens een attest voor opgesteld op 21/04/2016 door I. (...) Sj. A., hoofd van de vertegenwoordiging van de Tsjetsjeense diaspora in Polen. Er dient opgemerkt te worden dat de inhoud van dit document niet overeenkomt met uw verklaringen. Zo werd er genoteerd dat uw gezin vanaf 2013 problemen kreeg met de autoriteiten omdat u geen contract wou tekenen om als vrijwilliger militaire activiteiten uit te voeren buiten de Russische Federatie. De terugkeer naar uw eigen land zou onvoorspelbare gevolgen met zich mee brengen en uw gezin zou opnieuw onderworpen worden aan ongegronde vervolgingen. Volgens uw eigen verklaringen kreeg u echter vanaf 2012 met de autoriteiten omwille van uw vermeende samenwerking met de rebellen. Doorheen uw asielprocedure in België (en Polen) repte u met geen woord over het feit dat men u wilde dwingen om als militair vrijwilliger buiten Rusland te gaan vechten. De inconsistente inhoud van dit attest vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

U legde eveneens een attest voor van het Comité voor bescherming van mensenrechten "Mir", opgesteld op 04/04/2017. In dit attest wordt gesteld dat u en uw vrouw in 2012 werden vervolgd door speciale diensten van Rusland wegens hulpverlening aan verzetsstrijders. In 2013 moesten jullie onder psychische en fysieke druk bekentenissen afleggen wegens de misdaad die jullie zouden hebben begaan. Om deze reden dienden jullie te vluchten uit Tsjetsjenië. Wederom dient opgemerkt te worden dat de inhoud van dit attest zeer summier is en dat het niet duidelijk is op welke informatie dit attest is gebaseerd. Documenten hebben slechts een ondersteunende bewijswaarde en dienen gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt daarenboven dat het in de Russische Federatie, en meer bepaald in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is tegen betaling talrijke documenten te verkrijgen, wat dat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert.

Jullie legden eveneens verschillende medische attesten voor. Uzelf legde acht medische attesten voor, waarvan vijf werden opgesteld door klinisch psychologe N. K. K. (...). In deze attesten wordt gesteld dat u depressieve symptomen heeft van psycho-traumatische oorsprong met somatisatie's. U zou 'weinig in de realiteit zijn' en moeite hebben uw agressie te controleren. U zou tevens concentratiestoornissen en nachtmerries hebben, zou aan slapeloosheid lijden, moe en snel geïrriteerd zijn, hoofdpijn en pijn in de hartstreek hebben,... Er wordt in deze attesten gesteld dat de symptomen gezien hun ernst en lengte het gevolg kunnen zijn van traumatische gebeurtenissen die u hebt meegemaakt in Tsjetsjenië. Er wordt tevens gesteld dat u voor onbepaalde tijd psychotherapie dient te volgen. Verder legde u een attest voor opgesteld door een psychiater waarin beschreven wordt welke medicatie u krijgt. In een ander attest opgesteld door dezelfde psychiater wordt beschreven dat uw familie sinds 3/8/2017 behandeld wordt omwille van angstig-depressieve klachten van posttraumatische aard. Jullie psychologische situatie zou zijn verslechterd na nieuwe trauma's opgelopen in België. Elke poging tot repatriëring wordt afgeraden. Er zit tevens een medisch attest in uw dossier dat opgesteld werd op de dag van uw repatriëring, waarin uw opgelopen verwondingen (drukletsels, schaaf- en scheurwonden) door een huisarts worden beschreven. Uw vrouw legde eveneens verschillende medische attesten voor, opgesteld door dezelfde klinisch psychologe. In deze attesten wordt gesteld dat zij depressieve symptomen vertoont, gelinkt aan een rouw omwille van de pathologie van haar dochter. Haar concentratieproblemen en desoriëntatie in ruimte en tijd zouden haar cognitieve capaciteiten beïnvloeden en haar verhinderen haar relaas op een coherente manier te vertellen. Er wordt gesteld dat uw vrouw in staat is om een gehoor op het CGVS af te leggen, maar zich verliest in details en vaak verward is. Uw vrouw legt eveneens een attest voor opgesteld door een psychiater, waarin beschreven wordt welke medicatie ze voorgeschreven krijgt. In deze rapporten wordt eveneens gesteld dat de lange procedure, de gewelddadige repatriëringspoging en het verschillende keren veranderen van school voor de kinderen, de psychische toestand van het gezin nog meer verzwakt heeft. Er wordt gesteld dat de therapeutische relatie niet gestopt kan worden zonder ernstig risico voor ernstige hervat (psychotische decompressie, autodestructieve handelingen en neurologische complicaties).

Hoewel begrip opgebracht kan worden voor de moeilijkheden die uw familie heeft gehad, zijn de elementen die aangebracht worden in de medische dossiers niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw relaas kunnen verklaren. Om te beginnen blijkt nergens uit de door u voorgelegde attesten dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Uzelf slaagde er in zowel tijdens uw eerste als tweede gehoor om gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen (namen, data, plaatsen, e.d.) af te

leggen. Hoewel in het attest voorgelegd door uw vrouw gesuggereerd wordt dat zij omwille van concentratieproblemen en desoriëntatie in ruimte en tijd niet in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen, dient opgemerkt te worden dat uw vrouw er eveneens in slaagde om gedetailleerde verklaringen af te leggen, onder andere over haar verschillende woonplaatsen, haar werk en opleiding, de ingrijpende gebeurtenis van jullie deportatie in België,... (CGVS K. (...) I p. 3, CGVS K. (...) II p. 3, 6). Verder dient te worden opgemerkt dat de inconsistenties die in deze beslissing werden aangehaald geen details zijn maar betrekking hebben op elementen die aan de essentie van jullie vervolgingsvrees raken. Bovendien dient opgemerkt te worden dat deze beslissing niet enkel gebaseerd is op tegenstrijdigheden die opgemerkt werden tussen de verklaringen van u en uw vrouw, maar ook op inconsistenties die werden opgemerkt tussen verklaringen die uzelf aflegde tijdens uw gehoor op de DVZ, tijdens uw twee interviews op het CGVS en tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Polen. Deze attesten vermogen bijgevolg niet de geloofwaardigheid van jullie verklaringen te herstellen. Volledigheidshalve dient te worden benadrukt dat het gegeven dat een persoon psychische problemen heeft die voortvloeien uit een traumatische gebeurtenis niet automatisch leidt tot het besluit dat deze persoon in zijn land van herkomst onderworpen werd aan handelingen die aanleiding dienen te geven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Het is immers aan de verzoeker om een zicht te geven op de omstandigheden die hebben geleid tot dit trauma. Op een asielzoeker rust de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek tot internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. Deze medewerkingsplicht vereist eveneens van de verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt. Er dient echter te worden opgemerkt dat noch u, noch uw vrouw er zijn in geslaagd geloofwaardige verklaringen af te leggen omwille van uw vervolgingsfeiten in Tsjetsjenië. Jullie zijn er dan ook niet in geslaagd de omstandigheden die geleid hebben tot jullie psychische problemen aannemelijk te maken.

Jullie legden eveneens een medisch attest voor dat werd opgemaakt in Polen, waarin jullie littekens werden beschreven. Er werd geconcludeerd dat u dit litteken overhield aan een schietpartij, mogelijk veroorzaakt door een splinter. Zelf verklaarde u dat u tijdens de bombardementen van Grozny in het jaar 2000 gewond geraakte (CGVS A. (...) I p. 4). Het medisch attest op naam van uw vrouw stelt dat ze littekens overhield na verwonding door een kogel in haar linkeronderbeen, met name twee littekens die zouden kunnen overeenkomen met de in- en uitgang van de kogel. Uw vrouw verklaarde tijdens het opmaken van dit attest dat ze deze verwonding opliep tijdens een schietpartij in Tsjetsjenië in 2000. Uzelf verklaarde dat uw vrouw gewond geraakte toen u in het jaar 2000 werd opgepakt (CGVS A. (...) II p. 10). Deze verwondingen die jullie bijna 19 jaar geleden zouden hebben opgelopen – al dan niet op de manier die door jullie werd voorgesteld - zeggen echter niets over jullie actuele vrees bij terugkeer naar Tsjetsjenië. Er dient immers opgemerkt te worden dat jullie geen geloofwaardige problemen ondervonden na de Tweede Tsjetsjeense oorlog. Dit attest zegt dan ook niets over jullie actuele vrees bij terugkeer naar Tsjetsjenië. Verder stuurde uw advocaat na uw eerste gehoor, meer bepaald op 24 mei 2018, een brief aan het CGVS met in bijlage een medisch attest, opgesteld in Polen. In deze brief verklaarde zij dat u haar had verteld dat niet alle zaken werden aangehaald tijdens het gehoor. Zij zou het CGVS zo snel mogelijk een meer gedetailleerd rapport met informatie doorsturen. Het CGVS ontving na deze brief echter geen rapport meer van uw advocaat met betrekking tot deze verklaringen. Wanneer jullie bij aanvang van jullie tweede gehoor op het CGVS daarenboven gevraagd werden of er bepaalde zaken waren die jullie niet hadden kunnen vertellen tijdens jullie vorige gehoor, verklaarde uw vrouw het zich niet te herinneren (CGVS K. (...) II p. 2). Uzelf verklaarde dat u wel alle gebeurtenissen had kunnen vertellen, maar niet zo in detail als u had gewenst (CGVS A. (...) II p. 2). Wanneer u op het einde van het gesprek werd gevraagd of u nog iets wilden toevoegen vroeg u om uw dossier humaan te behandelen (CGVS A. (...) II p. 12). Uw vrouw verklaarde dat zij alle redenen voor jullie verzoek tot internationale bescherming kon vertellen (CGVS K. (...) II p. 6). Hieruit blijkt dan ook dat jullie alle kansen werden gegeven om de relevante elementen voor jullie verzoek kenbaar te maken.

Jullie legden tevens twee certificaten voor van de opleiding Nederlands die uw man in België volgde en van de opleiding maatschappelijke oriëntatie die u beiden heeft gevolgd. Hoezeer het CGVS deze moeite apprecieert, toch dient er opgemerkt te worden dat deze attesten niets vertellen over uw mogelijke vrees bij terugkeer naar Tsjetsjenië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, K. B., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van

eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “*de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissing betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van de subsidiaire bescherming*”. Verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen dan wel te verklaren. Zij beroepen zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Daar waar verzoekende partijen de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties wijten aan geheugen- en concentratieproblemen in hoofde van tweede verzoekende partij, bemerkt de Raad dat hoewel in de bijgebrachte psychologische attesten, opgesteld door psychologe N. K. K., gesuggereerd wordt dat tweede verzoekende partij omwille van concentratieproblemen en desoriëntatie in ruimte en tijd niet in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen, niettemin in de attesten besloten wordt dat tweede verzoekende partij in staat is om een gehoor op het Commissariaat-generaal af te leggen, waarbij wel opgemerkt wordt dat zij zich kan verliezen in details en verward kan overkomen (administratief dossier, stuk 15, map documenten, deel 8). Deze attesten volstaan dan ook niet om aan

te tonen dat het cognitief geheugen van tweede verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Dit geldt des te meer nu uit de attesten niet blijkt waarop de vaststelling dat tweede verzoekende partij kampt met concentratieproblemen gebaseerd is, en of deze gebaseerd is op enig diepgaand onderzoek, dan wel louter op de eigen verklaringen van de betrokkene (administratief dossier, stuk 15, map documenten, deel 8). Zij het ten slotte nog benadrukt dat, zoals ook opgemerkt door verwerende partij, tweede verzoekende partij er tijdens haar persoonlijk onderhoud in slaagde om gedetailleerde verklaringen af te leggen, onder andere over haar verschillende woonplaatsen, haar werk en opleiding. Tevens bleek zij in staat om ook omtrent de ingrijpende gebeurtenis van hun gewelddadige deportatie in België gedetailleerde verklaringen af te leggen. Derhalve blijkt uit niets dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Evenmin blijkt zulks uit de bijgebrachte medische attesten van psychiater S. A. C. (administratief dossier, stuk 15, map documenten, delen 7 en 8).

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties trachten te verklaren door het tijdsverloop sinds de feiten, wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. De Raad benadrukt dat *in casu* de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties betrekking hebben op kernelementen van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

2.2.6.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen niet aannemelijk maakten dat eerste verzoekende partij een actieve rol speelde bij de Tsjetsjeense oorlogen gelet op hun inconsistente verklaringen over de precieze rol van eerste verzoekende partij bij de twee Tsjetsjeense oorlogen en later, betogen verzoekende partijen dat *“alles afhangt van wat men met “actief” meent, want daardoor kan men verstaan “met wapens vechten” ofwel “de rebellen helpen door hen een materiële hulp te geven” en dat “het wel heel duidelijk voor tegenpartij is, dat actief betekent dat men werkelijk vecht hoewel voor verzoeker dit een andere betekenis heeft, namelijk de rebellen helpen op een of andere manier”*.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk liet uitschijnen dat zij tot en met 2010 meedeed aan de strijd die plaatsvond tijdens de twee Tsjetsjeense oorlogen, nu zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij zowel bij de eerste als tweede oorlog in Tsjetsjenië actief deelgenomen heeft aan het verzet tegen het Russische leger en dat zij vanaf 2010 niet meer vocht, maar wel nog de verzetsstrijders steunde door hen medicijnen, voeding, transport en onderdak te verlenen (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst CGVS A. B., nr. 3.5). Ook tweede verzoekende partij gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat eerste verzoekende partij ‘destijds actief deelnam aan het verzet’ en dat zij ‘vanaf 2010 meer thuis bleef en terugkeerde naar het gezin om een normaal leven te lijden’ (administratief dossier, stuk 18b, vragenlijst CGVS K. B., nr. 3.5). Uit hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook wel degelijk worden afgeleid dat eerste verzoekende partij tot en met 2010 een strijder zou zijn geweest, hetgeen niet strookt met de latere verklaringen van eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal, waar zij aangaf dat zij na de eerste Tsjetsjeense oorlog zelf niet meer heeft gestreden, dat zij tussen het jaar 2000 en 2007 niet meer actief heeft deelgenomen aan activiteiten van de rebellenbeweging en dat zij enkel nog in 2007 en in 2009 nog geholpen zou hebben bij de beveiliging van een militaire basis in de bergen, maar dit telkens slechts voor drie maand (administratief dossier, stuk 9, notities CGVS A. B. d.d. 26/03/2018, p. 9). Bovenstaande uitleg betreft dan ook duidelijk een allerm minst overtuigende poging om de vastgestelde tegenstrijdigheid *post factum* te verklaren.

2.2.7.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partijen inconsistente verklaringen aflegden omtrent de verblijfplaats(en) van eerste verzoekende partij na haar vrijlating in 2012, stellen verzoekende partijen dat het feit dat eerste verzoekende partij aangaf dat zij soms thuis was, geenszins betekent dat zij thuis bleef overnachten.

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat eerste verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd werd of zij na de vrijlating in 2012 nog thuis sliep, waarop zij antwoordde dat het gebeurde dat, indien zij geen werk in de bouw had, zij gedurende één of twee weken thuis bleef (notities CGVS A. B. d.d. 26/03/2018, p. 17-

18). Hieruit kan wel degelijk worden afgeleid dat zij na haar vrijlating in 2012 nog thuis heeft overnacht, waardoor haar verklaringen haaks staan op de verklaringen van tweede verzoekende partij. Immers gaf zij aan dat haar man na zijn vrijlating in 2012 (buiten de eerste week) niet meer thuis had overnacht en telkens maar voor een paar uur thuis was gebleven (administratief dossier, stuk 9b, notities CGVS K. B. d.d. 26/03/2018, p. 8).

2.2.8.1. Inzake de vastgestelde inconsistenties in hun verklaringen omtrent het ogenblik waarop tweede verzoekende partij na de aanhouding van eerste verzoekende partij in 2013 naar haar moeder verhuisde, benadrukken verzoekende partijen vooreerst dat tweede verzoekende partij reeds verhuisde toen eerste verzoekende partij werd aangehouden en dat waar eerste verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud zou hebben gesteld dat haar vrouw naar haar moeder verhuisde nadat zij reeds werd vrijgelaten, er sprake is van een vertaalfout. Ten slotte voeren zij nog aan dat zij niet dezelfde betekenis geven aan het woord 'verhuizen'. Voor eerste verzoekende partij betekent het "*niet meer voltijds ergens leven*", terwijl dit voor tweede verzoekende partij betekent een plaats definitief te hebben verlaten.

2.2.8.2. De Raad wijst er vooreerst op dat, waar verzoekende partijen benadrukken dat tweede verzoekende partij reeds verhuisde toen eerste verzoekende partij werd aangehouden, het louter verwijzen naar één van de tegenstrijdig bevonden versies de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft.

Wat betreft verder de bewering van verzoekende partijen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verkeerd werden vertaald, wijst de Raad erop dat aan eerste verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd wanneer haar vrouw naar haar moeder verhuisde, waarop zij stelde "*Na de 7de toen ik overgebracht werd naar het appartement en daarna vertrok ik dus, de 8ste.*" (notities CGVS A. B. d.d. 26/03/2018, p. 20). Zij gaf dan ook duidelijk aan dat haar vrouw pas verhuisde toen zij reeds was vrijgelaten. Dat het hier een vertaalfout betreft kan in redelijkheid door de Raad niet worden gevolgd daar voormelde neerslag van het interview niet voor interpretatie vatbaar is en verzoekende partijen op geen enkele wijze aanduiden hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze verklaringen op foutieve wijze konden zijn neergeschreven.

Waar verzoekende partijen de vastgestelde tegenstrijdigheden nog trachten te verklaren door de uitleg dat zij niet dezelfde betekenis geven aan het woord 'verhuizen', meent de Raad evenwel dat de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partijen niet voor interpretatie vatbaar zijn en dat verzoekende partijen wel degelijk duidelijk drie verschillende versies vertellen van wat er gebeurd zou zijn na de aanhouding van eerste verzoekende partij in 2013. De desbetreffende vaststellingen van verwerende partij zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.9.1. Aangaande hun inconsistente verklaringen omtrent de plaats waar eerste verzoekende partij verbleef na haar vrijlating in 2013, de periode dat zij daar verbleef en het aantal keer dat verzoekende partijen elkaar zagen na haar vrijlating, bemerken verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij zich vergist heeft betreffende de namen van de ooms en dat zij omtrent het aantal keren dat zij elkaar zagen "*meer in het algemeen gesproken heeft, ook voor de periode na de huisvesting bij zijn oom*".

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen vastgesteld wordt dat eerste verzoekende partij verklaarde dat zij na haar vrijlating onmiddellijk naar haar oom S. ging, dat zij daar twee dagen zou zijn geweest, tot zij door haar familie naar een ander appartement werd overgebracht, dat zij haar vrouw éénmaal zou hebben gezien toen zij bij haar oom verbleef en dat zij haar vrouw nog tweemaal zou hebben gezien toen zij op het appartement verbleef, terwijl tweede verzoekende partij aangaf dat haar man na zijn vrijlating verschillende weken bij oom Su. had doorgebracht voordat hij naar het appartement verhuisde en dat zij hem in die periode om de dag of om de twee dagen bezocht om hem te verzorgen. Deze vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, worden door bovenstaande bemerkingen geenszins weerlegd.

Vooreerst acht de Raad het onaannemelijk dat tweede verzoekende partij zich zou 'vergissen' over de naam van de oom waar haar man, volgens haar eigen verklaringen, verschillende weken zou hebben doorgebracht na haar vrijlating.

Verder kan de uitleg dat tweede verzoekende partij, toen zij het had over het aantal keren dat zij haar man nog had gezien, "*meer in het algemeen*" gesproken zou hebben "*ook voor de periode na de huisvesting bij zijn oom*", evenmin worden aanvaard. Immers werd haar uitdrukkelijk gevraagd hoe vaak zij haar man bezocht had toen deze verbleef bij zijn oom Su., waarop zij stelde dat zij "*in die periode (...) daar om de dag (kwam) soms om de twee dagen om hem te verzorgen (...)*" (notities CGVS K. B. d.d. 26/03/2018, p. 6). Derhalve verklaarde zij duidelijk dat zij haar man meerdere keren heeft ontmoet

tijdens zijn verblijf bij een oom na zijn vrijlating in 2013, terwijl eerste verzoekende partij beweerde haar vrouw slechts één keer te hebben gezien tijdens zijn verblijf bij een oom na zijn vrijlating in 2013. De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook onverminderd overeind en ondergraven verder de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.10.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissingen dat uit de informatie die het CGVS werd toegestuurd door de Poolse asielinstanties blijkt dat daar een andere versie van hun asielrelaas werd genoteerd, voeren verzoekende partijen aan dat er geen enkele zekerheid of waarborg bestaat over de manier waarop het gehoor van verzoekende partijen in Polen uitgevoerd werd. In Polen hebben zij nooit de gelegenheid gekregen om de nota's van hun gehoor na te lezen en eventueel te wijzigen. Zij werden voorts niet betrokken bij de beroepsprocedure en hebben hun advocaat bijna nooit ontmoet.

2.2.10.2. De Raad wijst er evenwel op dat, zoals ook in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt, eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor in Polen uitgebreid vertelde over de verschillende keren dat zij werd vastgehouden tussen 2000 en 2005 en tussen 2005 en 2013, dat zij verder omstandige verklaringen aflegde over de ondervraging van de ROVD, die plaatsvond voor haar arrestatie en dat zij tevens later tijdens het gehoor aangaf dat zij zowel van haar oproeping voor gehoor door de ROVD als van haar hospitalisatie in het ziekenhuis tijdens haar asielprocedure in Duitsland documenten had voorgelegd. De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat het geenszins geloofwaardig is dat dergelijke verklaringen allemaal verkeerd begrepen en vertaald zouden zijn geweest. De talrijke en bijzonder frappante tegenstrijdigheden tussen hun asielrelaas in Polen en hun asielrelaas in België, zoals uitgebreid vastgesteld in de bestreden beslissingen, doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

2.2.11. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog opmerken dat het attest van I. Sj. in werkelijkheid over een ander probleem gaat en dat van enige tegenstrijdigheid dan ook geen sprake is, bemerkt de Raad dat verzoekende partijen hoe dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat eerste verzoekende partij doorheen haar asielprocedure in België (en Polen) met geen enkel woord rept over het feit dat men haar wilde dwingen om als militair vrijwilliger buiten Rusland te gaan vechten, waarvoor eerste verzoekende partij nochtans volgens het attest zou vrezen. Ook in hun verzoekschrift geven verzoekende partijen hierover geen enkele verduidelijking en stellen zij slechts vaagweg dat het attest over een ander probleem handelt. Indien eerste verzoekende partij werkelijk zou vrezen om gedwongen te worden om als militair vrijwilliger buiten Rusland te gaan vechten, kan evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat zij deze vrees aan de asielinstanties kenbaar zou maken, hetgeen zij evenwel heeft nagelaten. Aan de inhoud van het attest kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

2.2.12. De Raad stelt ten slotte nog vast dat verzoekende partijen de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de zaken die zij aanhaalden in verband met een vrees bij terugkeer voor hun kinderen in hun verzoekschrift geheel ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.13. Verzoekende partijen wijzen, middels een aantal vertalingen van video's en artikels neergelegd ter terechtzitting, op het gegeven dat mensen met een Tsjetsjeense origine, zowel in Duitsland als Tsjetsjenië geviseerd worden. Waar zij ter terechtzitting stellen dat teruggekeerde verzoekers om internationale bescherming of personen die in Europa hebben verbleven in hun land en regio van herkomst riskeren te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke behandelingen, dient echter te worden vastgesteld dat uit de door verzoekende partijen aangevoerde informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in hun land en regio van zulke aard zou zijn dat deze voor eenieder die, na alhier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of hier enige tijd te hebben verbleven, vanuit Europa terugkeert naar Tsjetsjenië het risico met zich zou brengen om louter naar aanleiding van een terugkeer naar en aanwezigheid in deze regio te worden geviseerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen aldus *in concreto* aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio zouden riskeren te worden onderworpen aan de aangehaalde mensenrechtenschendingen. Zij tonen echter geheel niet aan dat zij een gelijkaardig profiel zouden vertonen of zich in een gelijkaardige situatie zouden bevinden als de personen op wie de door hen aangereikte informatie betrekking heeft. Evenmin tonen zij, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, concreet aan dat, waar, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden zij aan mensenrechtenschendingen zouden dreigen te worden blootgesteld bij een terugkeer naar Tsjetsjenië. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat, zo verzoekende partijen daadwerkelijk van mening waren dat zij louter ingevolge hun verzoek om internationale bescherming en verblijf in Europa zouden dreigen te worden geviseerd of vervolgd bij een

terugkeer naar Tsjetsjenië, niet kan worden ingezien waarom zij het nodig achtte een fictief asielrelaas ten berde te brengen en hierin te blijven volharden. Uit het gegeven dat verzoekende partijen dit nodig achtten, kan worden afgeleid dat zij ook zelf de mening toegedaan zijn dat hun loutere afwezigheid uit de regio niet kan volstaan om in hunnen hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd waar zij betogen dat uit de door hen aangereikte informatie zou kunnen worden afgeleid dat zij in hun land en regio van herkomst dreigen te worden geviséerd of vervolgd omwille van hun etniciteit. Dat het loutere gegeven Tsjetsjeen te zijn en aanwezig te zijn in de Russische Federatie zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, kan uit de door verzoekende partijen neergelegde informatie namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Voorts is deze informatie van louter algemene aard en heeft deze geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om concreet aannemelijk te maken dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verder kan ook in dit kader worden opgemerkt dat, zo verzoekende partijen werkelijk de mening toegedaan waren dat zij ingevolge hun etniciteit een nood zouden hebben aan internationale bescherming, niet kan worden ingezien waarom zij het nodig achtte een fictief asielrelaas ten berde te brengen en hierin te blijven volharden. Uit het gegeven dat verzoekende partijen dit nodig achtte, kan worden afgeleid dat zij ook zelf de mening toegedaan zijn dat hun loutere etniciteit en aanwezigheid in de regio niet volstaan om in hunnen hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Tot slot wijst de Raad er nogmaals op dat door het absoluut ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas verzoekende partijen niet aantonen te ressorteren onder de in de door hen bijgebrachte informatie beweerde geviseerde profielen van separatisten of leden van families, zwaar verankerd in de Tsjetsjeense onafhankelijkheidsstrijd.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor.*

De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrepsd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op

een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”. Door verzoekende partijen worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT